

Ctrl + alt + delete. Počítač univerzitní/ustavní, fakultní knihovny, jeden z osmi uspořádaných do dvou řad po čtyřech proti sobě, od ostatních oddělený malými plstěnými akustickými panely, žádá uživatelské jméno a heslo. Zírám na dva bledé pulzující obdélníčky a vůbec netuším, co bych do nich měla napsat. Na univerzitě/téhle katedře jsem už roky, těmi stejnými údaji jsem se přihlašovala stokrát, možná dokonce tisíckrát, a teď teď si na ně nemůžu vzpomenout. Bylo úplně normální, jak máma reagovala na novinku o mém těhotenství? Co je normální. Když se na tohle musím ptát, není to odpověď sama o sobě? V jakou reakci jsem od ní mohla doufat?/Jakou reakci bych si přála Reagovala vůbec? Co mají mámy říkat a dělat? Proč mi to nikdo neřekl?/Proč to nikdo neřekne Rozhlédnu se kolem sebe, všichni hledí do obrazovek, knih a vědeckých časopisů, které si vytiskli jako úhledná pdf a kancelářskou sponkou spojili do ucelených sbírek argumentů. Počítám do sedmi, ale nepomáhá to, tak se pravou rukou uhodím do obličeje. Rána/Plácnutí se rozléhá tichem, ale nikdo nezvedne hlavu. V duchu si přikážu: vzpamatuj se, ty zatracenej idiote/idiotko, blbko – ženský rod. Co se teď rozčiluješ. Vyzkouším všechna hesla, která mě napadnou. Velká a malá písmena, šťastná čísla, čísla, která nosí smůlu, babiččino příjmení za svobodna. Jméno domácího mazlíčka/našeho křečka. Žádné z nich nefunguje. Nakonec si vzpomenu na diář v tašce, který má malou kapsičku plnou samolepících lístečků, jejichž lepidlo už za ty roky pokryly žmolky prachu. Jsou popsané hesly, čísla bankovních účtů, bezpečnostními kódy k zadním dveřím obchodů, ve kterých jsem při studiu pracovala. K ketjurättikauppa – prodejně cyklistických potřeb??? na Aleksanterinkatu, k levné obuvi v nákupáku Itäkeskus, k velkoobchodu s krmivem pro zvířata. Prohrabávám tašku, klečím na zemi, vlasy mi padají do očí, pot mi stéká k lopatkám, mám pocit, jako by mi tam vyrůstala pírká. Věci se halabala převalují z jedné do druhé/Tohle mi připadá trochu nešikovné. Věci jsou přeházené jedna přes druhou.... Peněženka, lítačka/lítačka je čistě jenom pražské: tramvajenka, průkazka na dopravu, propiska, účtenka/záruční list tak ošoupaná, že se nedá poznat k jakému nákupu jsem ji dostala, jelení lůj. Konečně na dně tašky najdu diář, je otevřený deskami vzhůru, stránky se muchlají pod nimi. Vytáhnu si ho do klína, prolistuju na konec a začnu dolovat v malé kapse na vnitřní straně přebalu. Když dovnitř strčím prsty, rozsype se všude kolem hromada velkých neonových konfet.

„Zatraceně/Sakra,“ ujede mi, když si kleknu na všechny na čtyři na vinylovou odolnou podlahu. Máma měla pravdu, ale jen co se tašky týče.

„Pššt,“ tiší mě někdo. Nevidím kdo, protože se válím na podlaze s hlavou pod stolem.

A pak se blíží hlasitější šepot, mužský hlas se rozléhá přímo nade mnou.

„Čau. Co to děláš?“

Mozek mi radí, abych utekla, ještě než se úplně otočím směrem k hlasu. Místo toho se usměju a hrabu se na nohy.

„Jé, no ahoj! Nic, jen hledám jedno heslo. Akorát se mi to sakra zase všechno rozsypalo.“

Vřele ho objímám. On objímá mě. Voní po Nivee. Jeho zelená flísová mikina Patagonia se onosila do měkkého semiše, ale výšivka na hrudi mě škrábne do levého víčka. Když se od něj odtáhnu, podívám se mu hluboko do očí a vím, že je na mě vidět, jak ráda jsem na něj tady náhodou narazila. Na kamaráda, nic víc. Kamaráda s výhodami. Mého fuckbuddy./Nabíječe??? Ne, rozhodně nic jiného, co si představuješ. Přestaň.

„Rád tě vidím, od posledně už je to nějaká doba.“

„Jo, taky tě moc ráda vidím!“ Skoro vykřiknu.

„Pššššt!“

„Ups. Co tady děláš?“ šeptám a z nějakého důvodu pohladím jeho paži. „Je tak hebká.“

„Sháním jednu knížku, měli by ji tu mít. Co ty?“ Odtáhne ruku.

„Jen si něco tisknu k disertačce./diplomce?“

„A jo, to velký děčko.“

„Jep, jep.“ / Říká se česky Jep?

„Vypadáš dobře.“

Skloním hlavu na stranu a usměju se se zavřenými ústy ale očima přimhouřenýma. Ruce zvednu k hrudi, jako pin-up girl. Přestaň, říkám si v duchu, ale nepřestávám. Naopak. Nechci být divná, trapná, nudná, chci aby si všichni mysleli, že jsem v pohodě, hrozně společensky zběhlá a uvolněná. Výjimečně milá. Nejmilejší člověk, jakého kdy potkali.

„Děkuju, ty taky.“

Stojíme naproti sobě, oba trochu nesměle.

„No nic, taky se musím /zařídito pár věcí, abych všechno stihl. Tak zase příště!“

Kývnu, jasně a znovu se objímáme. Odchází. Po pár krocích se na mě ještě otočí a mrkne na mě. Pošlu mu pusou a pak ještě zamávám prsty. Pak si vzpomenu na lístečky na podlaze, začnu je sbírat a jeden po druhém procházet. Konečně najdu jeden s nápisem „uni – kompl heslo + ID“ a údají na druhé straně. Sedám ke stolu a zadávám je. Barevné windowsy se pomalu spouští, v duchu slyším krátkou melodii, i když počítač je tichý. Zatímco se různé programy spouštějí a otvírají, třu si pod stolem ruce. Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest, sedm. Prsty se pevně zkrříží, nehty se zaryjí

do kloubů protější ruky a zaboří se až po kůžičku a zase ven. Jako tlukoucí srce. Škrábu se, škrábu než je počítač připravený, a když zvednu ruce ke klávesnici, jsou celé rudé a krvavé.

Co blbneš/vyvádíš. Věci se stávají. Nějak bylo, nějak bude. Myslíš si, že jsi nějak výjimečná, sněhová vločka. Nejsi nic. Nikdo tě nemiluje. Nikdo tě nechce.

Cítím a taky vidím svůj puls v cérech kůže na prstech. Snažím se pochopit, jak otevřít prohlížeč. Najednou si nemůžu vzpomenout. Nemůžu si vzpomenout, ani jak se dýchá. Rozhlížím se směrem, kterým odešel, ne abych ho znovu viděla, ale abych se ujistila, že se nevrátí. On se prostě nevrátí. Myslím na porno, které jsem kdysi viděla, kde muž – šéf – přijde a začne ženu – sekretářku – šukat uprostřed kanceláře, zatímco ostatní zaměstnanci sedí u počítačů jakoby nic. Jsem zároveň malinké dítě a obrovská černá perverzní šmouha. Zase se mi dělá špatně/je mi na zvracení. Zavřu oči a snažím se uklidnit. Nepomáhá to, tak je znovu otevřu. Klikám na všechno na obrazovce a konečně se mi otevře google. Znovu se sehnu do tašky, tentokrát abych vytáhla černý italský zápisník/zápisník Moleskine... je to u nás celkem známá značka, ne?. Najdu ho hned, ale když si znovu stoupám, praštím se hlavou o hranu stolu. V zápisníku mám seznam literatury, kterou nutně potřebuji.

Dělám tolik překlepů, že mi trvá víc než hodinu zadat názvy článků do vyhledávače. Čas mi utíká také kradnými pohledy ke dveřím. Jsem si jistá, že se už nevrátí. Nepřijde. Už ho neuvidím, alespoň ne dnes. Pokračuju písmenko po písmenko a pořád to jde špatně. Jako v noční můře. Věděla jsem, že ho tu budu vídat ještě spoustu měsíců, než odpromuju, a stejně jsem to dopustila. Jen tak, jakoby nic. S každým dalším článkem se znovu učím jak psát, jak tisknout. Kde tisknout. Kde papíry vyzvednout. Kde sedím, kde je moje místo. Měla jsem prostě odejít už z té restaurace, ne, neměla jsem tam vůbec chodit. Měla jsem vědět, o co jde, o co jiného. Jak se odsud mám sakra? dostat. Kde jsou dveře, kde je ulice, kde je domov, kde je kyslík.